

**נואה עדו
כלייל הים
כליל סונגנות**

א.

משחק הטעיה הערמוני היה מתייחס
ברשות מורה על החושים והmemראות,
על חם ויבב החול, טורקיז הים ומשי הרים,
על להט השקיעה המתחלפת בין פרעות

בלורית דקלים הקוקוס. כל חמישת כוכבי "הילטון"
ובכל טיסות השכר לאחרלו משווה
של נעם גן העדן האבוד אולי למילטו
אך לאצלןנות התירים. לכל אלרכו

גולל מפרץ בנגלי את האקווטיקה כסארי
ר考ום ארונות נירנה של חלום, של שכחה
קסומה כלותוס צף על גל וניחוחית בקاري
בעוד תמיינות הלב לוטשת עין נכחה

ברגע המכזב המתפרש ממש עד כאן
בק ROOM האשליות של אש בכינה בפי ווילקון.

ב.

בקROOM האשליות של אש בכינה בפי ווילקון,
אבל פתאום, בלי התראה, בלי מעבריזניים

נו עזן נהפק לגיהנום וקדיר הרים
לקטפטלת נפחים שלא תדע פרקו

עד יערמו הרים בקרים ודרון הים
עת ברכבו ופרשו על יבשה ופתח
אימים הופכים עיים, כפרים הופכים לברים. אולם
כל תושית אנוש ישחץ רום לבו בפתח

הפואות הנורא, המפלצת, האינ-הכайл
של האונامي הזורה גאות, ספינות וחרש
בمعنى גלגל לפני טפה, כמו תרבגו רינה?

ושח גבהתם אדם ועקוריהם כליל משרש
חין, חוףיו, אייו במשברי זועה וחיל
בכל מה שנדמה יציב פסלע ובטוח.

.ג.

בכל מה שנדמה יציב פסלע ובטוח
היכן הוא, ברוא אלה בצלמו וכרכמותו
גזר הבריאה המשגר בארכנותו
חוליות לפהר, צוללות לים פתוח

ונקנו איקס וליזר וסיב אופטי בברושים
של הדוחים מותם לעוד ארכת חיים מלאת –
היכן הוא אן, בעה, בצלל אלפי ברואים בצלם
אל לע איתני של טבע זר, שאפסרם

לא רק שלא התר כי אם אף פעם לא היה
רתוק אל צוארם או אל רנסם היירטוAli
וכל בלו בריה והזיה והשזה

של כל מה שפטבייע את תמיימי בתהום פטלית
ברגע לא צפוי של לקיי דעת שסלקה
בסדר-העולם שבסבול-איימים הלקה.

.ד.

בסדר-העולם שבסבול-איימים הלקה
ובן שניות, בACHI עווית טקTONית במעי ארץ
מטICH ממצולות הים בגד נזלים טרוF פראZ
שמה על ארמה שלשנים רבות צלהה

ושבינה אנווש לא תעצל אף את קצהו
של געל מיננס של אמללה בנחשול-
הענקים הזה כי כל מלחה סופה לכשל
על חור האלים. שום פאות שדור-אם — לא יפאהו

שם פרדריק, שם קב אורה, שם מאור עיניים:
אמית ילד קטן בזה, אחד בין רכבות,
עוד לא ברא כאן שם שטן, של געש או של מים,
ונמלים קצורות-היר גועות לו כיבות

על סדר-העולם שכה מעל באמונהו,
אך סדר-העולם הזה הוא רק בדמיונו.

.ה.

אך סדר-העולם הזה הוא רק בדמיונו
והגיונו נסתור מהגיונו. מפני אוב
שםיים אונ, תולעי אום, קול רעם העוננו
משאול גייגוננו, כמו אי-פעם, לאיוב

מתוך הסערה: מי באן סוף-סוף בעלה-הבית?
אייפה הייתה ביסדי הארץ כי תרע?
מי אבן פנעה ירה ויסח בדלאים
ים בגיחו מרחם? הרי כל גינה עריה

בפהפלטה לחוף תפוחת מי ים וממענתה
והיא אהת מאלך שלא שבו מטמינו
רוועות תמננו המות החוגג את כלינו
לא באכזריות חמה, באדרישות מחלת —

כי סדר-העולם, עבדה, הוא רק בדמיונו —
ואלו הראליה העולה על כל דמיון — —

.6.

ואלו הראליה העולה על כל דמיון,
שבהTKrho'ah ספייה סחופת אבחה של אוני טרף
בלב מה שהיה בכבר או צמת או קניין
של מה שהיה עיר במא שرك לפני בהרף —

עין היה כאן אי שהתיימר להיות גונדרן
�וד זה מדבר וכבר יושבי, לאלאפים,
שטויפס ונגופים בקש בפלוונות נלברת
בין בניני קומות עפים כבני קלפים

ומכוויות טבאות עד גג גזעקות "رحم!"
לחרשותו של מי שלא ישמע אך יקחם
אל תהמת שיכסימו בלי חמלה ופדות
במרקבה פרעה במאי ים סוף — הם הערות

שארץ הארץ, ברוחה בפיו של אל עליון,
היא ארץ לא-סדרים, ארץ עפה וטמיון.

.ג.

היא ארץ לא-סדרים, ארץ עפה וטמיון
וקשה בענו אין בה לחסם מבול של עול
וככל כמיהות הלב להגיון הוא שגיאן,
מה שאינו סותר אותה אמת קרה בפניהם

כפי לארך בצלמו וככרמותו של מעצבה
נבראו בראשית, ולא רק בין צעדי לאוס,
כפי אם גם בצלמו וככרמותו של ואו
של אלני אי-שפויתו תבל כללה האבה.

הנה אמרו של בן אובר, שלב כל עד הומה לה
אף כי אצלו המים והמלח מעיני,
בוססת יחפה ותרה בין בצורת המלח
המציפות את הגניות, אם רמו כל גנב

לזהותנו, אך כל שהוא רואה הוא שאיננו
ואנו — בצלמה וככרמוtha — את קליגנו.

.ה.

ואנו — בצלמה וככרמוtha — את קליגנו
רוזים באותו פרומו אימתי של יום חמידין

שאין סבה לטעות בו כי יהא יותר עדין
בבוא תורנו אנו לפשט יד באיז-אנינו

לרחמי עולם שבע על עולם רעב
המושטים (לברק הפלש, מה שתמיד ברא)
בחזחה המאהרת בה מפתחת כאב
לאט מדי, מעט מדי ומאחר מרי —

בה-בשעה שכל חנגה ב- White House וב-
לכבוד קָרְנַצִּיה שניה לנשיה עולם חפשי
(חפשי מה? חפשי ממש רגשות אמת)
עליה הבה יותר מחייבם של אנשים

שמות זידונים, המציגים אותם בליל הרף,
נושאים באותו אף מת-ימי של חיות-טרף.

.ט.

נושאים באותו אף מת-ימי של חיות-טרף
בו טר נקרע מגשיקת אם בזורים רב-אימוט,
בעוד שנשיאים שוחחים תמיד רק עם הזרים
ואם נושקים לטר זה ורק מיל ברק המצלמות.

ומפלוות הבץ קוות אלפי חפאים, כקיוו
את הכל, וחורת צחון מגפות במחנה,
בעוד שbez וצמן של שירותות פוליטיקאים
קווטלים רק את קולאי ד.ס.O.S. אין עונה.

לכן מבערת אש שעננה תקנות חטו בו
ומסכנות עותות את פני הגזולים, ועוד

שְׁפִישׁוּ קָמֹצְנוֹת תְּרוּמוֹת דָּוד סֶם — הַכֵּל עֲטֹוי בּוּ
בִּתְרוֹצִי מִסְקָדָעָשָׂן וּמִסְכּוֹת נָאוֹת

הַמְתַחְלָפוֹת פָּמִיד בְּהַחְשָׁרָה חִלּוֹת אָדָם
שְׁבִיאַצְרִינוּ פָנִימָה: הַשְּׁלַטּוֹן, הַהּוֹן, הַקָּם.

י.

שְׁבִיאַצְרִינוּ פָנִימָה: הַשְּׁלַטּוֹן, הַהּוֹן, הַקָּם
שְׁאֵין גָּלוּקוֹמָה, אֵין תְּבִלּוֹל, אֵין סְמִיחָה-לְבָדָעָן
הַמְעוֹרָם בְּאָטִימּוֹת כָּה דְּרִסְתִּית, מְלֻכָּם,
אֵת הַרְוָאִים אֵת זָוְתָם כָּאָפֵס וּכְאָזֶן.

וְאֵלָה, הַגְּמַנִּים עִם זו חִסְרֵי-הַעֲכֹבוֹת
הַסּוֹלִים דְּרַכְּבָם בְּבוֹרָסּוֹת וּבְשָׁרוֹת-הַקְּטָל
עַל גַּב עַמִּים שְׁלָמִים אֵל הַשְּׁרָה וּהַכְּבּוֹד,
הַעֲשָׂק וְהַעֲשָׂר — בִּירָם פָּמִיד נְנַקְּתָת

הַהְבָּחָנה בּין הַכְּדָאי וּהַכְּרָאי פְּחוֹת
וּתְחִנּוֹת-הַהְתָּרָאָה בְּשִׁרְלָוֹט אוֹ מִיאָמִי
מִפְנֵי סּוֹפּוֹת הַהְוִירִקְנוֹן אַצְלָם פָּמִיד דּוֹחוֹת
אֵת פְּתָרוֹנוֹ שֶׁל חִסְרָוָן בְּחוֹף מִכָּה צָוָנָאִי.

כִּי דְּחַפֵּי שְׁرָה עַד בְּרִי בְּךָ צָמָחוּ שָׁם פְּרֻעַ
שְׁקָרוֹם-כְּלָמִי-פְּרַצְּם נַקְאָר מִזָּה שֶׁל אַפְּמָא Terra.

י"א.

שְׁקָרוֹם־בֶּלְמִיד־פַּרְצָם דָּק אֶפְ מֵזָה שֶׁל אַמָּא Terra
בְּהַבְּקָעָה בְּקָרְקָעִית הַיִם מְגֻעָשׁ עַז —
אֲכָל סְבָלוֹת עוֹלָם שְׁלִישִׁי וּמְחִסּוּרִוּ, מֵאַז
וּמְעוֹלָם הֵם כְּקָלְפָת הַשּׁוֹם וְלֹא כּוֹרֵע

מְצִימִיחַ מִילְיוֹנִי קּוֹלוֹת בְּבֵית, בְּקָלְפִי
בְּעַגְנִים שֶׁל נְשִׂיאִי עוֹלָם רַאשָׁן, וּפְרִזְ
לְהַיּוֹתוֹ שֶׁל כָּל מּוֹשֵׁל וּפּוֹפּוֹלִיסְטָן כָּל־פָּה
לִזְכוֹת בְּקָמָל־הַיּוֹד הַמְּרִיעַ לוֹ בְּמִרְאֵז

ונְדָאי שֶׁלֹּא יְחַול עַל תְּחִנּוֹת־הַהְתָּרָא
הַחֲסָרוֹת בַּתְּאֵלָנָה, אַיִינְדוֹגְנִיהָ אוֹ סְרִירִלְבְּנִיהָ
בְּכָל מּוֹשְׁבּוֹת חֹופִי הַיִם שְׁבָל נְשָׁמָע קּוֹלָן בָּאוּ
כִּשְׁאָר הַגְּדוּחִים וְהַשְׁכּוּחִים עַד עַת רַעָה

שְׁבָה, כְּמַעֲוָלָם, יְקָרָס גַּגְם עַל קְרָקְוָדָם
וּנְצֵחַ יֵוֹנְצֵחַ אֲשֶׁר אָדָם וְלֹא נָדָם.

י"ב.

נְצֵחַ יֵוֹנְצֵחַ אֲשֶׁר אָדָם וְלֹא נָדָם:
גַם הַטְּבוּعִים בֵּין בָּאוּן זָוֵב דָם — דָם עַוְדָנוּ
נְדָרְשַׁ מִירִי זָוְנָהָם וּמְפַקִּירָם עַד יוֹם אֲכָדָם.
צְנוּאָמִי אֵין לְכָלָם אֲכָל נְתַן לְנוּס מְקָנוּ

אָם זִיק חַיִי אָדָם שְׁוֹהָה יוֹתֵר מְזֻוקָּה
דִּידָנוּר וּנְשִׁפְיָדְגָאָלה שֶׁל שְׁבָעִי־סְבוֹאִי־אָוְפּוֹרִיהָ

שלא תפסו שנים עד מה שבויי פנטז מגורייה
היו ביטומתם עד שאף הם הרככו מכי

איימה ותדרמה מול האזונאמי האחר,
שלא מידי חיים ובזעם גלו הופיע
כפי אם מידי אדם צמא לדם וצער בפה
בנפל שם מגדלים (פאסימון שנתאחר

לפל בעיר אשר על אשליות המר המרה).
מתי, אם לא לבלם, נלמד לנוּס מן החימרה?

י"ג.

מתי, אם לא לבלם, נלמד לנוּס מן החימרה,
מפלצת מיתולוגית זו שבל כלה טלאים:
ראש ליש, גור של טיש, זנב נחש — כמו החיים,
השי גוזיאאנוש, שהזועה אשר המרה

בזהגן, בפוקט, בנדרמן היא עוד תזוכרת
לכל אחד מהם (כמו מגדלי התאומים)
לך שבסירה אחת כלנו כאן שומים
בכף גורל אחד, ואם שנית נכרח לסקור את

אין-ספר שקי הפלסטיין שפגרים צוררים בהם
בגיא-צלמות בו לא יירא רע רק מי שמת כבר,
אות הוּא בָּי באה עת שבה נבינו את האמת בבר:
ששות סופה אינה חרד-פעמייה, רק תייהם

של ילד ושל איש ושל אשה ותחום סודם
שבעמקי חיים, האדמה והאדם?

שבעמקי הים, הארץמה והארם
קברים או מטבחים, אם בעפר ואם במים,
האמללים מצל, אך בלב מי אשר אברם
שבורות ולא קבורות אותן קשיות סמוות-עינים:

מתי נבנין כי על אותו פוכב אנו חיים
בשפע או באפע, בנירונה או בפרק
וכי חייו של כל אדם, גיגל או ניכאים,
אף פעם אין להם מחייר אבל תמיד יש ערך?

מתי נלמוד כי ערבותו של מי שנתעצם
למי שגורלו מפקר לעני או לטעוב
חוּבה היא — ולא חסד — בעולם שנצטמצם
איש אינו חסין בו מפגיעת אנוש או טבע?

כי כבר בשעה הפל היה כאן בכיכול בטוח
משחק ההטעה הערמוני היה מתויה.

משחק ההטעה הערמוני היה מתויה
בקרים האשליות של אש כבוייה בפי וולקן,
בכל מה שדרמה יציב בסלע ובטור
בסדר-העולם שבמבל-איים הלקה.

אך סדר-העולם הזה הוא רק בדמיונו
ואלו חריליה העולה על כל דמיון

היא אָרֶץ לְאָסְרָרִים, אָרֶץ עֲפַתָּה וִטְמִיּוֹן
וְאָנוּ – בְּצֵלָמָה וּכְרוּמָתָה – אֵת כְּלִיּוֹנוֹ

נוֹשָׂאים בָּאוֹתוֹ אֲפָל מַתְ-יִמְיִי שֶׁל חִיתּוּטָרָה
שְׁבִיאַרְינוּ פְנִימָה: הַשְּׁלֹטוֹן, הַחֹזֶן, הַקְּם
שְׁקָרוֹם-דְּבָלָמִידְ-פְּרַצְם זַק אֲפָר מִזָּה שֶׁל אַמְּמָא Terra
גִּנְצָח יֵוֹ נְצָחָם אֲשֶׁר אָרֶם וְלֹא נְגָרָם.

מִתָּי, אָם לֹא לְכָלָם, נִלְמַד לְנוֹס מִן הַחִימָרָה
שְׁבָעָמָקִי הַיִם, הָאָדָמָה – וְהָאָדָם?